

OB REKI RIO DE LA PLATA

POTOPISNI ROMAN.

SPIRAL KANOL MAY

Za "Clevelandsko Ameriko" priredil
L. J. P.

V MONTEVIDEO.

"Paradiž? Da, vse vaše besede kažejo, da ste kabaljero. Oprostila vas bom. V tej obleki pridete na zabavo. Torej jaz jaham z vami, kaj?"

"Gotovo."

"In sprejmete moje povabilo?"

"Če mi ne bodete zamerili."

"Kdo neki! Sedaj se dvojno veselim na nocojšno svidenje. Tudi moj sin je povabljen, in pride iz Mercedes, kjer je stotnik pri polkovniku Latore, o katerem ste že gotovo slišali."

"Da, slišal sem. Mogoče imam vašemu sinu celo nekaj važnega sporočiti. Toda o tem pozneje."

Ko se vrnemo k vozu, vidim, da se en konj ne more dvigniti. Odpregli so ga in zavlekli nastran. Pri tem je pa konj pihal in zdihoval, kar je pričalo, da trpi velike bolečine.

"Kaj pa je s konjem?" vprašam.

"Nogo si je zlomil," odvrne glavni kočijak. "Rabiti ga ne moremo več."

"Katera noga pa je zlomljena?"

"Leva."

"In ravno za to nogo ga vlečete. Ali ne veste, da povzročate ubogi živali velike bolečine?"

"Hal Konj!" odvrne kočijak surovo.

"Tako! Kaj se pa s konjem zgodi?"

"Tu bo ležal, dokler ne pogine."

"In zverji ga bodejo trgale pri živem telesu. Razven zlomljene noge, je konj še popolnoma zdrav."

"Kaj vas pa to briga?"

"Motite se! Tudi živali trpi-

je. Konj vendar nimamo tukaj za to, da bi počasi ginjevali. Zahtevam od vas, da konja takoj usmrтите."

"Smodnik mi je predrag." Mož ni imel pri sebi puške, pač pa samo staro pištolo za pasom. Obrne se kot bi ga stvar prav nič več ne brigala.

Jaz pa pomerim v konjsko oko in ustrelim. Komaj se je to zgodilo, ko stopijo peoni skupaj in se za trenutek posvetujejo. Potem pa stopi majoral k meni in reče s strogim glasom:

"Senor. Kdo vam je dal dovoljenje na konja streljati?"

"Ničče."

"Torej morate za konja plačati. Ta konj velja sto papirnatih dolarjev, katere morate takoj plačati."

"Ah, tako! In vi ste hoteli konja tukaj pustiti, da bi še cele dneve ležal v bolečinah. Jaz ne plačam ničesar."

In po teh besedah hočem oditi. Tu se mi nastavi na pot, in trije peoni se mu pridruživajo, da mu pomagajo. Ko Monteso to vidi, takoj pride s svojimi jerbateri bližje.

"Jaz vas ne pustim prej, dokler niste plačali," reče kočijak.

"Oho!" zine Monteso. "Ta senor ima prav. Mi vsi smo slišali, da ste prej rekli, da pustite konja tukaj ležati, dokler ne pogine."

"Prosim," rečem Montesu, "prepustite meni to stvar, ker s temi aduti lahko sam poravnam."

"Mi pa z vami še preje!" zakliče majo ral. "Ali hočete plačati ali ne?"

Pri teh besedah stopi tik mene in me prime za ramo.

"Roko proč!" zakličem. "Od-

vas se ne pustim stiskati." "Pa bodete vendar dopustili. Na dan z denarjem, ali si pa sami vzamemo."

Z roko me trdo prime za ramo in me hoče stresti. Jaz se mu pa strgam, stojim v prihodnjem trenutku za njim, ga zgrabim z levico za vrat, z desnico pa za hlače, ga dvignem ter ga vržem proti vozu. Njegovi trije peoni mu hočejo na pomoč, toda prvega vržem za kočijakem, drugega sunam v brado, tretji se pa strahu umakne.

"Fino!" kliče Monteso. "Že vidim, da ne potrebujete nikogar, da bi vam pomagal. Toda če lumpje niti sedaj ne bodejo mirovali, tedaj se jim tudi mi poklonemo."

Toda do tega ni prišlo. Peoni so se ustrašili. Stali so skupaj in me jezno gledali, kar me pa prav nič ni brigalo. Le kočijak se ni mogel zdržati, da bi ne zakričal:

"V San José greste. Tudi mi pridemo tja in vas naznanimo."

"Le storite to!" se vmeša sedaj senora v besedo. "Moj brat, vas bo zaprl radi nasilstva. Vso zadevo mu takoj naznanim, ko pridem tja. Pojdite, senor! Zapustimo ta prostor in te ljudi."

In me prime za roko ter me vadi h konju. Tu razprostem njeno ogrinjajočo po konju in priprnem škatljo ob sedlo.

Ker navideznemu policijskemu komisarju nisem mnogo zaupal, sem vedno pazil nanj.

Od onega trenutka, ko sem tekel jaz k kočiji, da pomagam ljudem, se mi je zdelo, da se skrival. Bilo je kot bi se nerad prikazal pred gospo. Ali se je bal? Da spoznam ta vzrok,

peljem senoro v krogu proti mojemu rjavcu. Toda tudi "komisar" stopi okoli svojega konja, tako da ga senora ne more videti. Sedaj pa sklenem, da opozorim žensko direktno na tega človeka in rečem:

"Če bi peoni še stresali svojo sitnost, tedaj imam pomoč v bližini. Tu je gospod, ki nas spremlja, senor Carera, ki je policijski komisar v Montevideo. Sedaj je bil prisiljen, da se

pokaže. Toda omaj ga senora zagleda, že zakliče:

"Matija, ti si!"

Mož postane modro-rudeč v obraz in vpraša kot bi bil silno začuden:

"Ali govorite z menoj, senora? Kaj hočete s tem imenom?"

"Saj je vendar tvoje ime? Odkod pa prihajaš?"

"Oprostite, senora. Zdi se mi, da me zamenjujete z neko osebo, kateri moram biti podobna."

"Da, podoben, podoben, toda ti si sam tista podoba. Saj te bom vendar poznala kot našega učenca."

"V resnici se pa silno motite. Kakor so vam že ti senorji povedali, nadaljuje mož z ostrim glasom, "sem iz Montevidea, se imenujem Canera in sem policijski uradnik."

"Policijski uradnik," ponavlja senora. "to je nemogoče, vi se šalite, Matija!"

"Jaz se ne šalim, senora. Jako rad sem pljuden napram damam, kolikor mi dopuščata moja uradniška služba, toda enake žalitve kot sem jih slišal iz vaših ust, moram odločno zavrniti. Povedal sem vam, kdo in kaj sem, in upam, da se v tem ravnam."

Na obrazu senore sem opazil, da dvomi ali naj se smeje ali jezi. Toda njen obraz postane naenkrat resen in s svarečim glasom reče:

"Matija, radi vaših starišev vas prosim, da ne počenjate neumnosti. Vi se izdajate za družega kot ste. In vzroki tega početja pač ne morejo biti pošteti."

"Sedaj je pa dovolj, senora," zagrmí Matija. "Niti besedice ne smem več slišati, sicer vas moram radi razžaljenja kaznovati, dasi je vaš brat župan, kakor ste prej omenili."

Gospa ne ve, kaj naj bi naredila. Zarudela in pobledela je objednem. Videl sem, da se hoče obrniti od njega, ko stopim hitro bližje in vprašam: "Prosim, kdo pa je Mateo, o katerem ste govorili?"

Dalje prihodnjič.

Prekinjeno delo

Naše vsakdanje življenje mora biti tako uravnano, da smo vedno aktivni ter da uporabimo vsak čas popolnoma po svoji zmožnosti. To nas dela zdrave in močne. Noben naših organov ne sme prekiniti svojega dela, da bi škodoval celemu telesu.

Toda tudi največja pazljivost ne more včasih preprečiti kakega organa, da ne bi prekinil z delavnostjo ali popolnoma zaostal. Zgodi se, da želodec ne sprejema hrane ali neče vzeti toliko hrane kot jo truplo potrebuje. Včasih prenehajo jetra ali prebavljalni organi z delom in hudo zaprtje je posledica. V takih slučajih, je najboljše zdravilo

TRINERJEVO AMERISKO

GRENKO VINO

To očisti popolnoma ves sistem, brez bolečine ali neprilike. Objednem daje moč prebavljalnemu organom in z njimi celemu telesu. Ono

ustavi zdrav apetit,

poveča odvajanje in

prežene zaprtje

notranje bolečine in krče

glavobol zlatenico

dviganje in bruhanje.

Pomaga v vseh takih boleznih, kjer trpi želodec, ko smo zgubili apetit, smo zaprti ali slabi. Priporočamo to vino pri nervoznosti in ženskih boleznih in pri kroničnem zaprtju. Po lekarnah.

JOSIP TRINER,

Importer in exporter.

1333-9 S. Ashland Ave.

CHICAGO, ILL.

Naznanjam vsem Slovencem in Slovenkam, da odprem 1. marca na vog. St. Clair Av. in Addison

TRGOVINO Z ŽENSKO IN OTROČJO OPRAVO.

V zalogi bodejo vedno fine ženske suknje, obleke za neveste, otročje obleke, princes obleke, krila, kijklje, bluze, ženska in otročja spodnja obleka, nogavice in dr. Blago vedno sveže in čisto iz najboljih tovaren.

Držal se bom starega pregovora: Bolji so mali in gosti dobički, kot veliki in redki, torej se bo blago dobilo pri meni ceneje kot drugje. Za obilen poset se najtopleje priporočam in bom hvaležen.

BENO B. LEUSTIG.

6424 ST. CLAIR AVE. VOGAL ADDISON ROAD.